

כלי הזמנות

לפני שנה, כאשר ערך משרד ראשיהמ"מ זלה את מיצעד הפיזומים היו זמנים, כי נסגרת חגיגות יום-העצמאות, הסתיים ה-זיבצע בהפסד כספי של ששת אלפים ל"י, השנה החליטו מארגני המיצעד הראשון, ין בן-אמון וחיים חפר, להמשיך במסורת על חשבונם הפרטי. הם אירגנו מיצעד פיוז'ונים בשם היה היו זמנים, שיוצג בתחילת השבוע הבא בהיכל התרבות. יהיה זה מיצי-עד של פיזומי היישוב מראשיתו ועד לה-קמת המדינה.

כאשר ניגשו היוזמים, אשר צירפו אליהם את יעקב אגמון, מנהל התיאטרון הקאמרי, ואת עמיקם גורביץ, קריין התנין, לערוך את מאזנו הצפוי של מפעלם, תהו כיצד למ-צוץ את ההפסד הכספי שהיה נחלתו של המיצעד הראשון.

סכום ההוצאות היה ברור מראש. ארגון המיצעד היה צריך לעלות 18 אלף ל"י, סעיפים לזוגה מהתקציב:

- אולם היכל התרבות — 3000 ל"י.
- תזמורת של 15 מנגנים — 1800 ל"י.
- עיבוד תחנים וכתבים — 1300 ל"י.
- תפאורה — 1500 ל"י.
- תשלום למשתתפים — 7000 ל"י.
- להקתהמנחים — 1500 ל"י.

הזמנות תמורת חיים. כדי להימ-לט מגרעון כספי, החליטו המארגנים על צעד חסרת-תקדים בחיי הבידור והאמנות ב-ארץ — לא להעניק הזמנות לאיש. הם הגי-עו למסקנה כי ההזמנות המחולקות חנים איך-כסף למכובדים, הביאו לגרעון הקיים, אילו רצו לחלק הזמנות לפי רשימת ה-מוזמנים של רוב התיאטרות בארץ, היה עליהם לחלק אותן ל-750 אישים.

במספר זה נכללים רק נציגי העתונות, קול-ישראל, אגודת העיתונאים, העיריה, ה-מוסדות הממשלתיים וכן הזמנה לאיש לכל אחד מ-300 המשתתפים במיצעד. "חוק מזה, היינו כמובן צריכים לחלק הזמנות לחב-רים," טען ין בן-אמון. "לי לבד יש רשי-מה של 500 איש שאני חייב להם את חיי. כך לפחות הם אומרים. אלה אנשים שגילו-או, אנשים שחינו אותי, אנשים שהאכילו אותי ונתנו לי לישון. הם באמת חברים טובים."

כצעד הפגנתה, החליטו מארגני המיצעד לרכוש גם לעצמם כרטיסים במחיר מלא, אולם אף-על-פי-כן עוררה החלטתם זעם עצום בקרב כל מקבלי ההזמנות הפוטנצי-ליים. מזכיר אגודת העיתונאים, משה רון, רמז להם: "זה לא יהיה כדאי לכם." מוס-דות רשמיים איימו להקשות עליהם את ה-הופעה בפעם הבאה. ידידים הבטיחו לכוזר להם זאת לעד.

אמר דן: "לא איכפת לי שיזכרו לנו את זה לעד, העיקר שגם את ההצגה יזכרו לזמן מה."

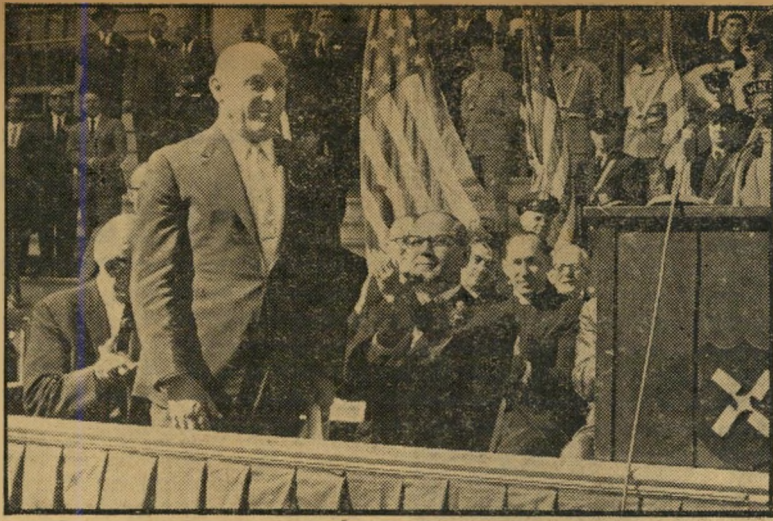
תיאטרון

סטריפטז לפוטלים

שנת הבגרות (אהל: מאת יוזף אנדרה לאקור; בבימוי ביטוש דוידוב) הוא מחזה העוסק בנושא נדוש על במת התיאטרון — יחסי הורים ובנים. המיחוד במחזהו של לאקור, מחזאי בלגי לא מבריק ביותר, הוא מוסר-ההשכל שלו. מרד הבנים בהוריהם ב-תקופה המודרנית, מנסה לאקור להוכיח, נו-בע כתוצאה מאבדון ההערכה ויראת-הכבוד של הבנים — שעה שהם נוכחים שהוריהם אינם אותן דמויות געלות ונערצות כפי ש-תארו לעצמם. ההורים אינם מוכרחים להיות פושעים או מופרעים. עצם מעשיהם האנו-שיים מנפצים את אגדת אלוהותם.

כדי להוכיח זאת, העלה לאקור על הבמה ארבע משפחות צרפתיות פרובינציאליות, הציג את בעיותיהן בצורה פשטנית ביותר, בעגה המובלבל בניבול פה ובסצנות אירו-ניות, כולל הצגת סטריפטז.

בבימויו של ביטוש דוידוב, שהיה צריך להתחשב בטעמה של מנהלת תיאטרון ה-פוטלים, הסכה האירוטיקה לקארקטורה: ב-עת הצגת-הסטריפטז לפוטלים, מסתיימת ה-הצגה כשהמשתפשת נותרת בבגדים שחור. ערכו של המחזה שנת הבגרות לגבי ה-אהל טמון בעובדה שהוא מבשר שנת-בגרות לדור של שחקנים צעירים, הממלאים את רוב התפקידים במחזה, מעוררים תקוה ש-שעה שהעתודה הצעירה תירש את מקום התיקיה האהל, הוא יתפז סוף-סוף מטיטון שהביקור בו לא יהיה כרוך בסבל נפשי.

ראשי-עירייה נמיר בעיריית ניויורק
אבא של יול ברינר

אנשים

יש לשאור על הקיים

בשעת קבלת-הפנים ההמונית שנערכה ל-ראש עיריית תל-אביב **מרדכי נמיר**, ש-השתתף בחגיגות יום-העצמאות של ישראל, שנערכו על-ידי עיריית ניויורק, נדחקו אליו מאות יהודים, ביקשו את חתימתו על פסטי-מגילת-העצמאות של ישראל שחולקו להם. אחד ממקבלי החתימות, שהתבונן בחתימה שניתנה לו, נראה מאוכזב מאוד: "מי זה נמיר? זה לא האבא של יול ברינר?" ... בשעת ראיון שהעניק השר ללא תיק **אבא אבן** לכתב הבוקר יהושע שגיא, הקפיד על כך שהכתב יציין בכל מקום את המלה שר, ללא התוספת "ללא-תיק". לבסוף הסביר אבן את צעדו זה: "בן-גוריון אמר בזמנו שצריכים לציין מה שיש ולא מה שאין" ... למרות האחריות הרבה המוטלת עליו כשר בממשלה, לא הפסיק שר החקלאות **משה דיין** את תחביבו הישן — לחזות בסרטי קולנוע. מדי שבת בשבת הוא הולך, לבוש בחולצה חפזת שרוולים, לסרט ככל צופה אחר, כשמלחיותו הקבוע הוא מנהל לשכת המיתרות הממשלתית **מאיר דה-שליט** ... השתלבות של אמת בחגיגות העצמאות הפגין שגירי ארצות-הברית ביש-ראל, **אוגרין ריד**. ביום-העצמאות ירד מן מכונתיו, הצטרף למצעלי ההוריה של הרוק דים במרכז הבידור ברחוב המלך גיורג פינת שלמה המלך, יחד עם אשתו ... כל הסנדלרים הולכים יחד עם מארגני שמחת יום-העצמאות, שהקדידו רכבות בערב החג. אינם יודעים לעשות שמח בעצמם. מסיבת הסיום של עובדי ועדת יום-העצמאות, ש-נערכה בביתו של רכז התנועות **יעקב אג-מון**, נתקיימה על טהרת הרצינות מבלי שאיש מהנוכחים יקדוד או יגלה את שמח-תו ברבים.

★ ★ ★

צריך לצלצל פעמיים

בקרב שחקני אסטודוס שוררת התמרמרות על הבמאי **אוטו פרמינג'ר**. הסיבה: מה-לך ההסרטה, פרמינג'ר, ההולך וגוכח מיום ליום כי **פול ניומן** אינו השחקן המתאים ביותר לתפקידו של ארי בן-כנען, מנסה להבלס אותו בכל סצינה על חשבון שאר השחקנים. ביחוד בלט הדבר כשצולמו סצי-נות בהשתתפות ניומן ו**ג'ון דרך**, הממלא את תפקידו של הערבי טאהא. בסצינה זו מתגברת אישיותו של דרך על זו של ניומן, ופרמינג'ר ניסה כל הזמן להורידה בהוראות כמו: תהיה יותר היסטרי! תראה פחות בעל כבוד עצמי! את נקמתו נקם דרך בסצינה בה מוריד אותו ארי בן-כנען מעמוד התליה

וגנוש אותו על גבו. דרך נשען בחוקה על ערפו של ניומן, אילץ אותו להרכין את ראשו. אמרו אנשי אסטודוס: "זה הקטע הי-יחיד בסרט בו השתלטו הערבים על היהודים ושוב לא יראו פניו של ניומן בצילום ... סגן-אלוף **גרשון ריבלין**, מראשי ההוצאת מערכות, שהתמנה כיועצו של פר-מינג'ר לענייני היסטוריה וצבא, לא הפגיש את פורצי כלא-עכו מקרב השחקנים עם ה-פורצים האמיתיים של הכלא, הפגישם, לעו-מת זאת, עם פורצי מחנה עתלית, שהיו אנשי ההגנה ... "איך את התאקלמת כי-חיפה?" נשאלה שחקנית חמישיית-ההפגנות של מועדון-התיאטרון התיפאי **רבקה מיר-כאלי**. "מצוין," השיבה רבקה, "יש רכבת מהירה לתל-אביב" ... מי שנדגם השבוע היה **נתן ארלינתן**, בעל מסעדת ענת ב-ירושלים. כאשר נכנס סטודנט למסעדתו ו-ביקש רשות לצלצל, הראה לו נתן באצבעו על משכיר הסלפון ואמר: "בבקשה." הס-טודנט שלף פעמון גדול והחל לצלצל בו, החריש את אוני הסטודנטים ... אחרי הצגת 12 המושבעים בהבימה, בה נוכח גם שחקן הקולנוע **לי ג'יי קוב**, שהשתתף בגירסה ההוליוודית של המחזה, ניגש השחקן היהודי-אמריקאי אל **שמואל רודנסקי**, ש-מילא את אותו התפקיד בהבימה, לברכו על משחקו. "לא הייתי מתנגד," אמר רודנ-סקי, "שתבוא פעם בערב ותחליף אותי." "אני עוד אחשוב על זה," השיב קוב. "ישן עוד זה הלילה," הציע לו רודנסקי. "איש לי בריה" אמר קוב, "עם מי אני כבר יכול לישון כאן בארץ?" ... **יוסף גורדנר** סיים הקלטת תקליט, בו הוא מש-מיע שירים ישנים-נושנים כדוגמת דודה, הגידי לנו כן. התקליט יצא במלאות 25 שנים להקלטת תקליטו הראשון, שהוצא ב-זמנו לשוק על-ידי חברת דקה בלונדון ... **דריה לביא-דיוניצבוק**, שנישאה לפני חודש לאיש סקסטיל צרפתי, הצליחה כבר לחדור לקולנוע הצרפתי. היא שינתה את שמה לדליה וילה (לביא, במהופך), קיבלה תפקיד ראשי בסרטו של פייר אלגרה כלבו של פיק, לצידו של **אדי קונסטנטיין**. עתונאים שראינו אותה, הגדירה כבעלת יופי "הממזג את יופיה של בריגיט בארדו עם זה של אנה גארדנר" ... שחקן אחר של חזרות לוחשים, **הלל נאמן**, השווהה עתה בברלין, הספיק כבר לחזות בגירסה הגרמנית המוגמרת של הסרט. "הסרט הרבה יותר טוב ממה שחשבתי," אמר נאמן, ש-הספיק לראות ב-16 ימי שהתו בלונדון 12 הצגות תיאטרון, ביקר פעמיים בהצגת ה-ווסט סייד סטורי, המוצגת בלונדון על-ידי להקה אמריקאית. הוא עשה זאת מפני שאחת משחקניות-המישנה בהצגה דומה דמיון מפי-תיע למזכירת התיאטרון הקאמרי, רחל כהן, והוא הלך, לצבריו, בפעם השניה לוודא אם אין זו באמת רחל.

כדורגל

שני כרטיסי-טיסה

על משחק הכדורגל שנערך ה-י שבת, בו גברה מכבי תל-אביב על הפועל פתח-תקוה בתוצאה 0:2, כותב שייע גלזר:

אחרי משחק-גמר הגביע בו ניצחנו את הפועל פתח תקוה בתוצאה 3:4, אמרו לי אוהדי הקבוצה המלבסית: "חבל ש-המשחק לא נמשך עוד עשר דקות, היי-נו מנצחים אתכם!" "אתם רוצים לגנוז? אמרתי להם, כבר

קשה, כחול לא עשר דקות אלא תשעים." ולכן, בסיבוב הראשון בליגה הם יצאו איתנו בתקו 2:2. השבת, בעת הסיבוב השני, אמרתי להם: "קחו עוד תשעים דקות, לא עשר, ונראה מה אתם יכולים לעשות."

הם רעדו מהמשחק הזה ואנחנו רעדנו. אמנם המשחקים בינינו הם תמיד בעלי מתח גבוה, אבל הפעם זה היה משחק שהיה צריך לקבוע את האליפות. אם היינו מפ-סידים, האליפות הייתה אבודה בשבילנו. משום-מה הם פחדו הכי הרבה ממני. המ-אמן האנגלי שלהם גיבונס, אפילו פירסם בעתון ההתאחדות בדיחה שריאל מאוריד קנו אותי ושאי עולה למטוס בשעה שלוש ביום שבת, שעה לפני המשחק. אבל אחרי המשחק התברר שאדון גיבונס טעה בחשבון. הוא היה צריך לקנות שני כרטיסים בשביל נחמיאס ואהרונסקיגנו שהבקיעו את השערים. **הכי מפחיד**, נכון שאני לא הייתי הכי טוב במשחק הזה, אבל לפחות הייתי הכי מפחיד. בזמן שהפועל פתחו ממני, הכניסו החברים שלא בלטו כל-כך את הגולים. במ-חצית הראשונה שיחקנו עם הרוח, ובמשך כחצי-שעה הפגנו את אחד המשחקים הטור-בים שלנו בזמן האחרון. לפי ההודמנויות שהיו לנו, היינו צריכים להכניס לפחות ארבעה גולים, אבל רק כדור אחד נכנס.

במחצית השניה גם הרוח הייתה נגדנו. הפועל פתח-תקוה תמיד מוסוכנים במחצית השניה. הם שולחים כדורים בגובה, לרחבת 16', ושם כל החלוצים שלהם קופצים ביחד כדי להכניס אותם לשער. למרות שהם התקיפו כל המחצית והיו להם הזדמנויות כמו שלנו בחצי הראשון, הצליחה ההגנה להדוף את כל ההתקפות. לכוונותינו שלום. ואז, כשהם הוציאו את הגשמה שלהם לכבוש שער שחיון, עשינו להם נא! נח-מיאס שלח כדור מהפיה, שאני חושב ש-אפילו הוא לא ידע לאן הוא ילך, וזה נכנס כמו טיל מונחה ישיר לתוך השער. עכשיו הפועל איבדו כבר את העצבים ו-ניצלו את שני הרגעים האחרונים כדי לעשות לנו קציצות מהרגליים.

אבל כמו תמיד, הצדק ניצח והאוהדים הביאו לנו בירה לחדר-ההלבשה. עכשיו, אפילו אם הפועל פתח-תקוה יקח את הא-ליפות זה כבר לא חשוב. להיפך, ככה ניצחנו סתם קבוצה, ואם הם יהיו אלופים, אז ניצחנו על האפס את האלופים.

גורם מסייע

חלק כלשהו בנצחוננו של קבוצת מכבי תל-אביב על הפועל פתח-תקוה, השבת, היה לכדורגלן הפועל תל-אביב אורי קויאטק. לפני שבוע, בעת משחק נבחרות מכבי והפועל ביום העצמאות, הוצא פלשל מה-משחק על-ידי השופט שליפר, אחרי שפגע בכיכול בגסות, שלא כחוק, בכדורגלן הפור-על, אורי קויאטק. היה ברור שהוצאה כזו תעלה לפלשל בעונש של הפסקת משחקיו.

הסגן אמר: "לדלכת!" פלשל נקרא להופיע בפני ועדת המשמעת של התאחדות לכדורגל. אותה שעה הופיע למשרדי ההת-אחדות גם אורי קויאטק. כאשר ראה אותו צבי ("האיש בעל הצלקת") ברים, סגן יושב-ראש ההתאחדות, התעורר בו חשד ממה שעשוי לקרות. ברים ניסה לסלק את קויאטק ממשרדי ההתאחדות, נתקל בסירוב. בויריות, טילפן ברים לאחד מראשי הפועל תל-אביב, ביקש ממנו ליעץ לקויאטק להסתלק מהמקום. אולם אורי, הידוע ביושרו, עמד על זכותו להשאיר במשרדים ולהופיע בתור עד.

קויאטק העיד, הסיר כל אשמה מעל פלשל, טען כי פגיעתו של פלשל בו הייתה מקרית וחסרת-חשיבות. לוועדת-המשמעת לא נותרה ברירה אלא להסתפק בנויפה לפלשל. קר-יאטק, לעומת זאת, נקא לבידור משמעותי בהפועל על הפרת פקודתו של בעל-הצלקת.

פסוקי השבוע

- **הפינאטור וויליאם פולברייט**, יושב-ראש ועדת-החוזן של הסינט האמריקאי: "אם מידת השחיתות היא כמידת הסיוע שמדינה מקבלת, יכולה ישראל להיות המושחתת שבמדינות."
- **מזכיר ההסתדרות, פנחס לבון**, על עתונאי ישראל: "אינני סבור שהם מוצלחים ביותר."
- **המבקר בועז עברון**, על שירי האהבה החדשים שהושמעו בפסטיבל ה-זמר הישראלי: "מאהבה כזו לא יחלדו ילדים."